

	Sygn. akt	VIII GC 220/21	
	WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ		
		Dnia	28 stycznia 2022 r.
Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy w składzie:			
Przewodniczący:	sędzia Artur Fornal		
Protokolant:	sekretarz sądowy Daria Błaszowska		
po rozpoznaniu w dniu	14 stycznia 2022 r.	w Bydgoszczy	
na rozprawie w postępowaniu w sprawach gospodarczych			
sprawy z powództwa	W. P. (...) z siedzibą w R. K. (zarejestrowana pod numerem: 131-81-39905)		
przeciwko	R. G. (NIP: (...))		
o zapłatę			
I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwoty: a) 21 730 (dwadzieścia jeden tysięcy siedemset trzydzieści) euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 13			

września 2016 r. do dnia zapłaty;

b) 174,22 (sto siedemdziesiąt cztery 22/100) złotych;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 316 (dziesięć tysięcy trzysta szesnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas od uprawomocnienia się tego rozstrzygnięcia do dnia zapłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt VIII GC 220/21

UZASADNIENIE

Powód - W. P. (...) z siedzibą w R. K. w pozwie przeciwko R. G. domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 21 730 Euro wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 13 września 2016 r. do dnia zapłaty, a ponadto kwoty 174, 22 zł stanowiącej równowartość kwoty 40 Euro tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, jak również kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając pozew wyjaśnił, że dochodzi należności wynikającej z umowy sprzedaży wtryskarki – niezapłaconej trzeciej transzy ceny. Sprzedany towar dostarczony został pozwanemu, który nie wniósł co do niego zastrzeżeń. Powód wskazał, że wielokrotnie wzywał pozwanego do uregulowania zaległości, jednak bezskutecznie. Strony podpisały następnie porozumienie, w którym powód zobowiązał się dokonać bezpłatnego serwisu przedmiotowej maszyny, dostarczyć części zamienne oraz wymienić uzgodnione elementy (w ramach usunięcia awarii) bez pobierania z tego tytułu dodatkowych opłat, a pozwany kilkakrotnie potwierdzał względem powoda obowiązek zapłaty pozostałej do uiszczenia części ceny.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwany domagał się oddalenia powództwa oraz zasądzenia kosztów procesu. Podniósł zarzut nieistnienia wierzytelności dochodzonej pozwem, zaprzeczył twierdzeniom powoda co do istnienia zobowiązania w wysokości wskazanej w pozwie, a ponadto wskazał, że zgłaszał powodowi awarie przedmiotowej wtryskarki, której nieprawidłowe działanie bądź całkowity brak działania, uniemożliwiało realizację zobowiązań dla kontrahentów współpracujących z pozwanym. Zdaniem pozwanego powód nie udowodnił dochodzonego roszczenia, tak co do wysokości, jak i terminu wymagalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód W. P. (...) z siedzibą w R. K. w ramach prowadzonej działalności zaoferował w dniu 27 stycznia 2016 r. dostarczenie pozwanemu R. G., prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) wtryskarkę do tworzyw sztucznych, model (...) ((...)) wraz z wyposażeniem standardowym oraz przeprowadzić instalację, za cenę wynoszącą 241 500 Euro.

Płatność powyższej ceny nastąpić miała w trzech transzach: pierwsza w wysokości 10 % płatna w formie przedpłaty w terminie 10 dni od dnia podpisania faktury proforma, druga - w wysokości 80 % płatna w terminie 5 dni przed wysyłką towaru, trzecia transza - w wysokości 10 % ceny, płatna po ukończeniu instalacji przez powoda lub w terminie 80 dni od dnia dostarczenia towaru, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej. Powód zastrzegł, że prawo własności sprzedanej maszyny przejdzie na pozwanego (kupującego) gdy dokona on zapłaty ceny w całości.

Dowód: faktura proforma z dnia 27.01. 2016 r. nr (...) –(...) wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 15, 45 – 46 akt.

W dniu 20 czerwca 2016 r. pomiędzy pozwanym (jako korzystającym) i (...) w W. (jako finansującym) sporządzona została umowa leasingu nr (...). Jako przedmiot leasingu wskazano ww. wtryskarkę, a jako dostawcę urządzenia powodową spółkę - (...) W umowie wskazano, że ostateczna wartość początkowa bez podatku VAT w PLN będzie równa cenie sprzedaży przedmiotu leasingu (bez VAT) i zostanie ustalona po otrzymaniu przez finansującego końcowej faktury sprzedaży przedmiotu leasingu od dostawcy, poprzez przeliczenie kwoty 241 500 Euro po kursie sprzedaży banku (...) z dnia wystawienia faktury VAT przez dostawcę.

Dowód: umowa leasingu nr (...) z dnia 20.06.2016 r. wraz z załącznikami – k. 88 – 91 akt).

Pozwany otrzymał zapłatę dwóch pierwszych transzy uzgodnionej z powodem ceny. Przedmiotowa maszyna została dostarczona przez powoda pozwanemu (jako nabywcy) i odebrana przez niego w dniu 23 czerwca 2016 r.

Fakty bezsporne; protokół odbioru wtryskarki z dnia 23.06.2016 r. - k. 16 akt.

W dniu 27 grudnia 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty trzeciej transzy ceny w kwocie 21 730 Euro (co – zgodnie z treścią wezwania – miałyby zostać zrealizowane przez „bank leasingowy”), w terminie do dnia 30 grudnia 2016 r.

Dowód: wezwanie do zapłaty wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego - k. 17, 47, korespondencja mailowa z dnia 31.12.2016 r. – k. 18 - 20 akt.

W dniu 20 lutego 2017 r. pozwany zgłosił powodowi awarię wtryskarki, która została usunięta.

Dowód: raport serwisowy gwarancyjny z dnia 27.02.2017 r. - k. 21 -22 akt.

W pismach z dnia 4 i 16 marca 2017 r., powód po raz kolejny wezwał pozwanego do zapłaty trzeciej transzy ceny.

Dowód: wezwania do zapłaty wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego - k. 23 – 24, 48 - 49 akt.

W dniu 19 czerwca 2017 r. strony zawarły porozumienie, w ramach którego powód zobowiązał się przeprowadzić bezpłatny przegląd przedmiotowej maszyny (a także drugiej zakupionej przez pozwanego o modelu (...)), dostarczyć części zamienne oraz wymienić uzgodnione elementy bez pobierania z tego tytułu dodatkowych opłat, pozwany natomiast zobowiązał się do zapłaty zaległej należności z tytułu trzeciej transzy w terminie 30 dni od dnia zakończenia przeglądu.

Powód spełnił swoje zobowiązanie, pozwany natomiast nadal nie uiścił pozostałej reszty ceny.

Dowód: porozumienie z dnia 19.06.2017 r. wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 25, 50, faktura proforma z dnia 9.06.2017 r. wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 26, 51 - 52,

faktura niehandlowa z 25.08.2017 r. wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 27, 53, lista wysyłkowa wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 28, 54 akt.

W miesiącach styczniu, lutym i marcu 2018 r. powód po raz kolejny zwracał się do pozwanego o zapłatę reszty ceny maszyny, powołując się na zawarcie umowy zgodnie z podpisaną fakturą proforma nr (...) – (...).

Dowód: wiadomości mailowe – k. 30-32, 34, pismo powoda do pozwanego z dnia 22.02.2018 r. – k. 33, z dnia 20.03.2018 r. – k. 35 wraz z uwierzytelnionymi tłumaczeniami z języka angielskiego – k. 55 – 57 akt.

W dniu 25 kwietnia 2018 r. pozwany dokonał potwierdzenia salda na dzień 31 marca 2018 r. obejmującego zadłużenie w kwocie na 21 730 Euro na rzecz powoda.

Dowód: potwierdzenie salda wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 36, 58 akt.

W dniu 14 czerwca 2019 r. strony zawarły kolejne porozumienie, w ramach którego pozwany zobowiązał się uregulować zaległą płatność w kwocie 21 730 Euro – zgodnie z fakturą proforma nr (...) – (...) – w pięciu miesięcznych ratach, płatnych począwszy od dnia 15 lipca 2019 r. Zastrzeżono jednocześnie, że w przypadku przekroczenia terminu płatności, pozwany utraci prawo do powyższych płatności ratalnych, a następnie zapłaci pełną kwotę na rzecz powoda.

Dowód: porozumienie z dnia 14.06.2019 r. wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem z języka angielskiego – k. 37, 59 akt).

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2019 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej B. – P. zatwierdził postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie uszkodzenia przedmiotowej wtryskarki dokonanego w dniu 5 września 2019 r. wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa.

Dowód: postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej B. – P. w sprawie (...) – k. 86 – 87 akt.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony (art. 243² k.p.c.). Ich autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła również wątpliwości Sądu.

Nie podlegały uwzględnieniu wnioski dowodowe o charakterze osobowym, tj. o przesłuchanie świadków oraz stron. Gdy chodzi o te zaofiarowane przez pozwanego (zob. k. 75 i 83 akt), to przede wszystkim na wezwanie Sądu nie wyszczególnił on faktów, które miały być wykazane tymi dowodami (zobowiązanie – k. 111, 113-113v., potwierdzenie odbioru – k. 116 akt), dlatego należało pominąć je na podstawie art. 235² § 1 pkt 6 w zw. z art. 235¹ k.p.c. Niezależnie od powyższego wyjaśnić trzeba, że zgodnie z art. 458¹⁰ i art. 299 k.p.c. tego rodzaju dowody mają w niniejszym postępowaniu charakter subsydiarny (pomocniczy), dlatego mogły być one dopuszczone jedynie wtedy gdy po wyczerpaniu innych środków dowodowych lub w ich braku pozostałyby niewyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu taka potrzeba nie zaistniała jednak w niniejszej sprawie. Przede wszystkim wyjaśnić trzeba, że nie mogło odnieść zamierzonego przez pozwanego skutku jego ogólnikowe oświadczenie zawarte w sprzeciwie, że zaprzecza on twierdzeniom powoda co do „istnienia zobowiązania w wysokości wskazanej w pozwie” (k. 75v. akt). Nie może budzić wątpliwości, że jeśli pozwany nie zgadzał się z konkretnymi twierdzeniami i dowodami – podniesionymi w pozwie dla uzasadnienia żądania przez stronę powodową – powinien je wskazać i ustosunkować do tych twierdzeń (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2009 r., III CSK 341/08, LEX nr 584753). Zgodnie z art. 210 § 2 k.p.c. każda ze stron zobowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących faktów. Gdy zaś nie wypowie się co do nich, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane, a w związku z tym nie wymagające dowodu (art. 229 i 230 k.p.c.).

Zdaniem Sądu właśnie taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Odnosząc się w pierwszej kolejności do przedłożonej przez powoda faktury pro forma (k. 15; tłumaczenie – k. 45-46 akt), to chociaż przyjmuje się że tego rodzaju dokument nie jest dokumentem księgowym, to jednak jest on wystawiany w obrocie gospodarczym, m.in. w celu potwierdzenia złożenia oferty lub przyjęcia zamówienia do realizacji. Zgodnie z prawodawstwem obowiązującym w Polsce, faktura pro forma to dokument będący zapowiedzią albo propozycją faktury, przede wszystkim faktury VAT.

Wprawdzie może się zdarzyć, że faktura pro forma nie pokrywa się z ostatecznym dokumentem księgowym (a jej wystawienie nie zwalnia podatnika z konieczności wystawienia następnie faktury na zasadach ogólnych), jednak dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotne pozostawało, że w treści ww. dokumentu (zob. k. 15 i 45-46 akt) – podpisanego przecież przez pozwanego (czego nie kwestionowano) – zawarte zostały konkretne postanowienia dotyczące stosunku umownego stron, w tym określenie przedmiotu sprzedaży oraz wysokości ceny oraz terminy jej płatności. Bezspornie strony przystąpiły następnie do wykonywania tego stosunku, zgodnie z treścią poczynionych wówczas uzgodnień (dwie pierwsze transze ceny zostały zapłacone, a powód dostarczył pozwanemu sprzedawane urządzenie, o czym świadczy podpisany przez pozwanego protokół odbioru z 23 czerwca 2016 r., gdzie został on określony jako „nabywca” – zob. k. 16 akt). Brak ostatecznego dokumentu księgowego (faktury końcowej), nie może wyłączać przyjęcia, że w sytuacji gdy faktura pro forma została zaakceptowana i podpisana przez pozwanego, stała się pod względem prawnym tak samo „ważna”, jak umowa, a w konsekwencji stanowi również dowód sądowy w sytuacji, gdy dłużnik nie dokonał odpowiedniej płatności. Potwierdza bowiem fakt, że klient (w tym przypadku pozwany), zobligował się do zapłaty konkretnej sumy, czego ostatecznie nie uczynił. Poza tym, przedmiotowa faktura proforma została przez Sąd oceniona w zestawieniu z innymi dowodami zebranymi w sprawie, które wskazywały jednoznacznie na fakt zawarcia przez strony umowy sprzedaży.

Wskazać trzeba, że pozwany wielokrotnie uznawał względem powodowej spółki swoje zobowiązanie do zapłaty pozostajej do uregulowania kwoty 21 730 Euro – z powołaniem się na treść ww. faktury proforma nr (...) – (...) (zob. k. 15, 25, 36 i 37; tłumaczenia – k. 45, 50, 58 i 59 akt). Do powyższych twierdzeń – potwierdzonych ww. dowodami – pozwany nie odniósł się, a jego stanowisko, przedstawione dopiero w toku rozprawy, że nie rozumiał podpisywanych dokumentów sporządzonych w języku angielskim, nie zasługuje na uwzględnienie. W doktrynie i orzecznictwie wskazuje się, że nawet w sytuacji gdy ktoś świadomie składa podpis na dokumencie bez uprzedniego przeczytania go składa oświadczenie woli, nawet jeśli nie zna jego treści, akceptując w ten sposób każde postanowienie zawarte w dokumencie (por. uchwała Sądu Najwyższego z 31 maja 1994 r., III CZP 75/94, OSNC 1994, nr 12, poz. 238). Takim oświadczeniem woli składający je pozostaje związany ze względu na ochronę uzasadnionego zaufania adresata takiego oświadczenia.

Podkreślić w związku z tym trzeba, że rozkład ciężaru dowodu w świetle art. 6 k.c., a także art. 232 k.p.c. nie może być rozumiany w ten sposób, że zawsze spoczywa on na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężarem na nim obowiązkiem dowodowym, to na stronie pozwanej spoczywać musi ciężar udowodnienia faktów uzasadniających oddalenie powództwa (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2013 r., II PK 304/12, LEX nr 1341274). Dodać ponadto trzeba, że chociaż uznanie długu przez dłużnika nie kreuje odrębnego stosunku zobowiązaniowego, to jednak kreuje procesowy skutek w sferze dowodowej, w tym sensie, że wierzyciel przedstawiający dowód uznania długu przez dłużnika nie musi wykazywać w inny sposób istnienia swej wierzytelności, natomiast to dłużnika obciąża wówczas powinność wykazania, że uznana wierzytelność w rzeczywistości nie istnieje, lub istnieje ale w mniejszym wymiarze (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 1973 r., II CR 700/72, LEX nr 7218; a także uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 grudnia 2012 r., I ACa 715/12, LEX nr 1289572).

W ocenie Sądu pozwany nie przedstawił jednak żadnych twierdzeń i dowodów mogących podważyć zasadność żądania pozwu.

Nie można było uznać zasadności także podniesionego dopiero w toku rozprawy zarzutu braku legitymacji czynnej po stronie powodowej spółki. Pozwany – powołując się na samą tylko umowę leasingu zawartą przez niego z (...) (k. 88 akt) – twierdził, że właścicielem urządzenia stała się firma leasingowa, a także że została ona w całości sfinansowana. Przeczy temu jednak zarówno treść ww. faktury pro forma – gdzie wyraźnie wskazano, iż „prawo własności maszyny”

przejdzie z powoda na kupującego (pozwanego) dopiero gdy dokona on pełnej zapłaty (k. 45, 15 akt), a nic innego nie wynika z umowy leasingu, gdzie z kolei mowa jest jedynie o tym, że „końcowa faktura sprzedaży przedmiotu leasingu” miałaby zostać dopiero wystawiona (k. 88 akt). Powód konsekwentnie przeczył temu, że z (...) łączył go jakikolwiek stosunek umowny, dlatego też należało przyjąć, że ostatecznie to pozwany – tak jak to wynika z szeregu podpisanych przez niego dokumentów – nabył od powoda wskazaną maszynę, a chociaż formą finansowania tego zakupu miał być leasing (finansowy).

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby pozwany kiedykolwiek składał powodowi oświadczenia o żądaniu obniżenia ceny, czy też aby odstąpił od umowy sprzedaży łączącej go z powodem. Powód wielokrotnie wzywał natomiast pozwanego do zapłaty pozostałej części ceny zakupu (k. 30 – 35, 55 – 57 akt).

Dokonując oceny prawnej dochodzonego roszczenia należało zgodzić się z powodem, że zastosowanie w sprawie znajduje Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów, sporządzona w Wiedniu w dniu 11 kwietnia 1980 r. (Dz. U. 1997 nr 45, poz. 286). Konwencja wiedeńska weszła w życie w stosunku do Polski w dniu 1 czerwca 1996 r., a jej stroną jest także Republika Korei. Konwencja wiedeńska stanowi integralną część polskiego systemu prawnego i w sytuacji, w której strony umowy – jak w rozpoznawanej sprawie – nie wykluczyły jej stosowania, ma pierwszeństwo przed prawem krajowym (tak Sąd Najwyższy np. w wyroku z dnia 11 maja 2007 r., V CSK 456/06, OSNC 2008, nr 6, poz. 65 oraz M. Pazdan, Prawo prywatne międzynarodowe, Warszawa 2012, s. 159). Zgodnie z jej przepisem art. 1 ust. 1 lit. a konwencja ma zastosowanie do umów sprzedaży między stronami mającymi siedziby handlowe w różnych państwach, jeżeli państwa te są stronami konwencji.

Konwencja wiedeńska reguluje zawarcie umowy sprzedaży oraz prawa i obowiązki stron wynikającej z tej umowy (art. 4) i w tym zakresie jest to prawo właściwe. W pozostałym zakresie materialnym prawem właściwym dla oceny stosunku zobowiązaniowego stron - ustalonym w oparciu o art. 4 ust. 3 Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.Urz. UE L nr 177, str. 6) - będzie prawo polskie, wobec tego, że ze wszystkich okoliczności sprawy wyraźnie wynikało że umowa pozostawała w znacznie ściślejszym związku z państwem innym niż wskazane w ust. 1 i 2 (biorąc pod uwagę polskie obywatelstwo i miejsce prowadzenia działalności pozwanego, zawarcie i wykonywanie umowy na terenie Polski oraz jej obsługę przez polskich przedstawicieli powodowej spółki).

Obowiązki sprzedającego zostały określone w przepisie art. 30 Konwencji wiedeńskiej, z którego wynika, że sprzedający obowiązany jest dostarczyć towary, przekazać wszelkie dokumenty ich dotyczące oraz przenieść własność towarów, zgodnie z umową i niniejszą konwencją. Natomiast obowiązki kupującego zostały określone w przepisie art. 53 Konwencji wiedeńskiej, z którego wynika, że kupujący obowiązany jest zapłacić cenę za towary i przyjąć dostawę, zgodnie z umową i niniejszą konwencją. Biorąc zaś pod uwagę essentialia negotii umowy międzynarodowej sprzedaży towarów, określone w art. 30 i art. 53 konwencji wiedeńskiej, rzeczą powoda było wskazanie takich dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na ustalenie faktu zawarcia umowy, na podstawie której powód dostarczyć miał pozwanemu towar. Należy zwrócić równocześnie uwagę, że zgodnie z art. 11 konwencji wiedeńskiej umowa sprzedaży nie wymaga do jej zawarcia lub potwierdzenia formy pisemnej i nie podlega żadnym innym wymogom co do formy. Umowa sprzedaży może być udowodniona w jakikolwiek sposób, a w niniejszej sprawie powód sprostował temu obowiązkowi.

Fakt, iż pozwany zgłaszał powodowi awarię maszyny, pozostaje bez wpływu na jego obowiązek zapłaty reszty ceny, zwłaszcza, że usterka, jak wynika z raportu serwisowego, została przez powoda usunięta, a urządzenie dalej pracowało poprawnie. Nie mają ponadto znaczenia zarzuty dotyczące ingerencji w oprogramowanie, jakiej miał – według twierdzeń pozwanego – w sposób nieuprawniony dopuścić się powód we wrześniu 2019 r., skoro postanowieniem z dnia 29 listopada 2019 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej B. – P. zatwierdził postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia w tej sprawie wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (k. 86 – 87 akt), z załączonej zaś przez pozwanego korespondencji mailowej wynika, że powód przywrócił w dniu 7 października 2019 r. pierwotne oprogramowanie, a wtryskarka pracowała po tym „zajściu” już dalej poprawnie (k. 93 akt).

W świetle wskazanych wyżej okoliczności, na podstawie art. 53 Konwencji wiedeńskiej należało zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21 730 Euro wraz z odsetkami ustawowymi w transakcjach handlowych od dnia 13 września 2016 r. do dnia zapłaty (biorąc pod uwagę termin płatności określony na 80 dni od daty dostarczenia towaru) – na podstawie art. 7 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2020 poz. 935 ze zm., dawniej: ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych). Kwotę 174,22 zł stanowiącą równowartość 40 Euro przeliczonej na złote polskie według średniego kursu Euro ogłoszonego przez NBP na dzień 31 sierpnia 2016 r. – zasądzone tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w rozumieniu art. 10 ust. 1 ww. ustawy.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu stanowiły przepisy art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 99 k.p.c. Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10 316 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu (4 899 zł), koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5 400 zł – obliczone na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2018 r., poz. 265) – a także opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

Na oryginale właściwy podpis